

เมื่อได้พบรุ่น 0

มัธยมศึกษาปีที่ 5

เชื่อว่า ม.5 เป็นวัยกลางคัน

เพราะผ่าน ม.4 ที่เป็นช่วงเด็กใหม่มาแล้วและกำลังจะก้าวขึ้นไปเป็นเด็ก ม.6 พี่ใหญ่ของระดับชั้น เขวากันว่าช่วง ม.5 นี้แหละจะเป็นตัวชี้วัดว่าอีกหนึ่งปีข้างหน้าเรายังจะอยากอยู่ในสายที่เรียนไหม หรือว่าจะเปลี่ยนสาย เปลี่ยนคณะก่อนจะยื่นสอบเข้ามหาวิทยาลัย

เด็กนักเรียนมากมายถูกพ่อแม่กดดันให้เป็นอย่างที่ได้คิดไว้ ส่วนใหญ่ก็เป็นครู เป็นหมอ เป็นวิศวกร อาชีพหลักๆ ที่พวกผู้ใหญ่อยากให้ลูกหลานได้รับราชการเพราะว่าสวัสดิการมันดีกว่าเอกชน หรืออะไรก็ตามที่พวกเขาคิดว่าดีโดยไม่ถามเด็ก

เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์เด็กมัธยมถูกกดดันให้เรียนในสิ่งที่ไม่ชอบ ไม่ต้องไปนึกถึงเรื่องมหาวิทยาลัยหรอก บางคนยังไม่ชอบสายที่เรียนด้วยซ้ำ

บางคนอยากเรียนสายศิลป์ กลับโดนบังคับให้เรียนสายวิทย์
พอเกรดแยกก็นั่นต่อว่าทั้งที่พวกเขาต้องเรียนในสิ่งที่ไม่ถนัด ขณะที่
บางคนอยากเรียนสายที่ต้องการ แต่ทุนทรัพย์ไม่เอื้ออำนวย

โลกนี้มันห่วย ถูกปกครองโดยระบอบที่ไม่เอื้อกับเด็กแล้ว
มาบอกว่าเด็กเป็นอนาคตของชาติ

โกหกทั้งเพ

ระบบการศึกษาก็ก้าวหลังและห่วยแตก ให้เรียนในสิ่งที่ไม่ได้
ใช้ในชีวิตประจำวัน สิ่งที่เขาไปประยุกต์ใช้ได้ก็มีน้อยนัก แล้วมาหา
ว่าเด็กไม่ออกไปศึกษาโลกภายนอกเอง ทั้งที่โรงเรียนควรจะเป็นที่
ให้ความรู้ตามบัญญัติ

แต่ไม่ว่าอย่างไรสำหรับเด็ก ม.5 มันก็ยังมีส่วนที่ให้สนุกอยู่
นะ อย่างน้อยก็ยังไม่ถูกกดดันเท่าเด็ก ม.6

ถึงอย่างนั้นก็เป็นช่วงที่ต้องรู้จักการเติบโต...

“เฮ้ย ใครมาแย่งที่นั่งกูวะ”

และควบคุมอารมณ์

ปึง!

“มึงเป็นใครเนีย หน้าไม่คุ้นเลย” สองมือหนาทบลงบนโต๊ะ
เรียนไม้ที่ผ่านมาหลายช่วงอายุ พาให้คนที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่
ถึงกับสะดุ้ง เขาค่อยๆ เลื่อนดวงตาสีน้ำตาลไปมองคนที่เข้ามา
หาเรื่อง ท่าที่แข็งกร้าวนั้นทำให้เขาไม่อยากมีปัญหา

แต่คำถามที่ส่งมาก็ไม่ได้รับการตอบกลับ และไม่ได้ส่งท่าทาง
หวาดกลัวกลับไปเช่นกัน

เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขา...

“เราเพิ่งมาใหม่”

เจอรูปแบบนี้

“เด็กใหม่เหรอ” เขาเลิกคิ้วใส่ แค้นหัวเราะเหมือนไม่อยากจะ
เชื่อถึงสมเพช “ตอน ม.5 เนี่ยนะ”

“ใช่”

“ไม่เห็นได้ข่าวเลยว่ามีคนย้ายมา พ่อมึงสั่งปิดข่าวหรือไง”

“เราสอบเข้ามาได้”

“แต่เข้ามากลางคันมันก็น่าสงสัย”

“เราแค่อ้ายตามพ่อมา” เจ้าตัวตอบกลับเหมือนอยากให้เรื่อง
มันจบ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องมาตอบคำถามพวกนี้ และตราบดี
ที่ยังต้องย้ายโรงเรียนตามที่ทำงานพ่ออยู่ มันก็คงไม่ใช่ครั้งสุดท้าย
เหมือนกัน แต่เขาก็หวังว่ามันจะจบในปีนี้ เพราะถ้าเขาย้ายอีก คง
มีปัญหาตอนสอบเข้า

และเขาก็ไม่ได้มีเวลาอ่านหนังสือสอบมากนัก ถ้าจะเข้าคณะ
ที่พ่อกำหนดไว้ให้

“อยากรู้อะไรอีกไหม”

“กวณตินหรือไง” ฝ่ายตรงข้ามย่นคิ้วใส่ “มึงไม่รู้หรอว่าที่ตรง
นี้มีเจ้าของ”

“ไม่รู้” เขาตอบทันที “ไม่มีใครติดป้ายชื่อไว้หะ”

“นี่มึงอยากรู้อะไรอีกไหม”

“ก็เราพูดความจริง”

“งั้นขอให้รู้ไว้เลยว่าที่ตรงนี้เป็นของ...”

“เสียงดังอะไรแต่เข่าจะไ้ซัย”

“...!”

“หาเรื่องใครอีกล่ะมึง” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นจากด้านหลัง ก่อนที่

คนชื่อชัยจะเบี่ยงตัวไปมองคนที่เอ่ยทักเขา เจ้าของดวงตาสีดำที่หิวหมวกกันน็อกพร้อมกระเป๋านักเรียนเข้ามาในห้อง ผมขึ้นเหนือเล็กน้อยและแต่งตัวไม่เรียบร้อยตามนิสัย

เขาตวัดสายตามองคนที่หาเรื่องเด็กใหม่ ก่อนจะเลิกคิ้วให้ “หาเรื่องเหี้ยไรละ มันมีคนมานั่งทับที่มึงเนี่ย” ชัยว่ากลับเสียงอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด แสดงว่าเป็นเพื่อนกับคนคนนี้ “กูเลยจะได้ให้มันไปนั่งที่อื่น”

“เปิดเทอมวันแรกก็กว้างเลยนะมึง กูนั่งตรงไหนก็ได้ไหม”

“แต่ปกติพวกเรานั่งแถวนี้ไง”

“งั้นเดี๋ยวกูจัดการให้”

“เออ...”

“เด็กใหม่เหวอ” คนถูกถามสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะเลื่อนสายตาไปมองเจ้าของความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบ เจ้าตัวเลิกคิ้วอีกครั้งบอกรับคำตอบจากคนที่อ้าอึ้ง ซึ่งก็พลันพยักหน้ารับโดยไม่พูด “มีปากไม่ใช่เหวอ ทำไมไม่พูด”

“อ้อ เราเป็นเด็กใหม่”

“ชื่ออะไร”

“ไออุ่น”

“ไออุ่น” เขาทวนชื่อนั้น “ชื่อแปลกดี”

“แปลกตรงไหน”

“ไม่เคยได้ยินใครใช้ชื่อนี้”

“...”

“แล้วต้องเรียกยังไง เรียกไออุ่นหรือเรียกแค่อุ่นเฉยๆ ก็ได้?”

“แล้วแต่”

“มันก็ต้องแล้วแต่เจ้าของชื่อไหม”

“เรียกแค่อุ่นก็ได้”

“**อุ่น**” เขาเรียกหนึ่งทีเหมือนอยากกวนใจ “ปกติอยู่กับเพื่อน
นั่งตรงนี้ แต่วันนี้พวกumasาย”

“เราย้ายที่นั่งก็ได้”

“ไม่รู้จักใครแล้วจะไปนั่งกับใคร”

“เราไม่อยากมีปัญหาใจ”

“มึงนั่งตรงนี้ได้”

“แต่...”

“กูชื่อ**แข็ง**”

“หือ”

“เดี๋ยวกูนั่งข้างมึงเอง”

เมื่อได้พบอุ่น 1

เด็กใหม่

เสียงกระหึ่มของรถยนต์ที่แล่นผ่านจนหน้าต่างสั่นมา
พร้อมเสียงเอะอะโวยวายของข้างบ้านที่ทะเลาะกันจนเป็นเรื่อง
ปกติ กลิ่นหอมของเกี๊ยวน้ำลอยขึ้นมาถึงบนนี้ ชั้นสองที่เปิด
หน้าต่างทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืนเพราะลืมปิด แต่เจ้าของห้องก็ไม่ได้โดน
ยุงกัดเลยสักนิด ต่อให้มียุงบินไปมากก็ตาม

เสียงหึ่งๆ ดังอยู่ข้างหู พาให้ต้องยกมือปิดไปมาด้วยความ
หงุดหงิด แต่ก็ยังไม่ยอมตื่นจากความฝัน เนื่องจากนาฬิกาปลุกยังไม่ดังสักที

ก่อนจะพลันนับหนึ่งถึงสามในใจหลังความคิดนี้
ติดๆ!

“เช้าอีกวัน” **เซ็ง** พิมพ์พาลงลิ้มตาขึ้น เขามักตื่นก่อนนาฬิกา
ปลุกเสมอ เพราะเสียงข้างบ้านที่ตึกกันได้ทุกวัน แต่ก็ไม่ยอมลุก
จนกว่าจะถึงเวลา ถือคติว่าถ้านาฬิกาปลุกยังไม่ดังก็แปลว่ายังมี

เวลานอนอยู่ พอกดปิดนาฬิกาปลุกก็หิบบ้วนน้ำไปอาบน้ำ
เขาจะตื่นสายหรือนอนเลยเวลาไม่ได้ เพราะต้องลงไปช่วย
ที่บ้านทำงาน

และกลิ่นหอมของเกี๋ยวน้ำนั่นคือสิ่งที่บ้านเขาขายอยู่นั่นเอง
“ม้า”

“ตื่นแล้วหรือเซ้ง” หม่อม้าทักทายลูกชายคนโตที่เดินลงมา
ด้วยชุดนักเรียน ม.ปลายตัวใหม่ เนื่องจากของปีที่แล้วดันโดนหนู
แทะขาดซะได้ เลยต้องเสียเงินซื้อใหม่โดยใช่เหตุ เมื่อวานเป็นวัน
แรกที่เปิดทอม เซ้งไปซักรีดหน่อยเพราะมัวแต่ช่วยแม่ขายของ
ส่วนวันนี้คงต้องให้ลูกชายไปเร็วหน่อยเพราะต้องไปส่งอีก
สองหน่อ

“เฮีย!”

หมายถึงฝาแฝดที่เพิ่งเข้าอนุบาล

“เรียกดี ๆ ดีไอ้พวกจิว เรียกผิดชีวิตเปลี่ยนเลยนะเว้ย” เซ้ง
ยื่นคิ้วใส่พวกอนุบาลหมिन้อยของเขาที่พยายามเรียกเขาว่า ‘เฮีย’
แต่ด้วยความที่ยังเด็ก ลิ่นยังไม่แข็งดีหรืออะไรก็ตาม บางครั้งการ
ออกเสียงก็ทำเอาใจเขาหวั่นไปหมด

พวกจิวสองสาวประกอบไปด้วย ‘ซาสี’ และ ‘ซินเจีย’

บ้านนี้มีลูกสามคนคือเขา และน้องสาวฝาแฝดที่ห่างกันสิบ
กว่าปี

“เอาชามนี้ไปเสิร์ฟโต๊ะสามหน่อ”

“ได้เลยม้า”

“แล้วเดี๋ยวก็พาน้องไปโรงเรียนเลยนะ” หม่อม้าบอกพร้อม
เลื่อนชามเกี๋ยวน้ำมาให้เขา “ม้าทำข้าวกล่องไว้ให้แล้ว อย่าลืมหิบบ

ไปละ”

“จริง ๆ แซ่อยู่ช่วยม้าต่ออีกหน่อยก็ได้นะ ระหว่างรอปากกลับจากตลาดอะ”

“ไม่ต้องเลย เดี่ยวข้าแบบเมื่อวานก็ไม่มีที่นั่งอีก”

“แซ่มีแล้วเหอะ” เขากลอกตาใส่ “หรือถึงไม่มี แซ่ก็ไปหาโต๊ะมานั่งได้”

“ม้าจ่ายค่าเทอมแพง ๆ เพื่อให้แกมีที่เรียน ไม่ใช่ให้ไปขอที่นั่งใคร”

“แซ่มีแล้วนะ นั่งกับเด็กใหม่ที่เล่าไปไงม้า” แซ่ตอบกลับก่อนจะยกชามเกี๊ยวน้ำไปเสิร์ฟให้ พร้อมกับรับออเดอร์ลูกค้าที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ช่วงนี้กิจการบ้านเขาค่อนข้างไปได้สวยเนื่องจากนักเรียนเปิดเทอม ช่วงเช้า ๆ คนเลยมากินเกี่ยวกันมาก นอกจากนี้บ้านเขายังทำเมนูข้าวขาย

พวกเพื่อนเขาก็ชอบมากิน เป็นลูกค้าประจำเลยก็ว่าได้ เพราะแบบนี้เขาเลยมักห่อข้าวไปกิน เว้นบางวันที่รีบเลยไม่ได้เอาไป

“งั้นเอาขนมไปฝากเด็กใหม่ด้วยสิ ซื่ออะไรนะ”

“อุ๋นม้า”

“นั่นแหละ น้องอุ๋น” แม่พยักหน้า “เอาซาลาเปาไปฝากเขาสักสองลูก หนูแดงกับครีมน่าจะกินง่าย”

“แต่ถ้าเขาไม่กิน แซ่กินเองนะ”

“แกกินบ่อยแล้วไม่เบื่อหรือไง”

“ใครจะเบื่อซาลาเปาของม้าได้ อร่อยสุดในย่านนี้ละ”

“ทำมาเป็นชม” ม้าแบะปากล้อเลียน พาให้ลูกชายหัวเราะ

“ไปๆ รีบไปเลย จะได้มีเวลาปลอบน้องตอนงอแงอีก”

“นี่แข็งต้องไปทนความงอแงของไอ้สองจิวแทนม้าเหวอเนี่ย”

“แกเอาอยู่না” ห่มม้าตอบปิดแล้วกลับไปทำงานต่อ

เซ่งเลยสายหน้าเล็กน้อยด้วยความเหนื่อยหน่าย เขาเป็นพี่คนโตทั้งยังเป็นลูกชาย เลยต้องรับภาระหนักหน่อย ดีที่ป้ากับม้าไม่ค่อยได้กดดันเขาขนาดนั้น อันที่จริงค่อนข้างจะปล่อยเท่าที่ทำได้ด้วยซ้ำ ขอแค่อย่าทำตัวเหลวไหลก็พอ

เซ่งเดินไปคืบซาลาเปาใส่ห่อกระดาษ จากนั้นก็หยิบกระเป๋านักเรียนพร้อมหิ้วน้องๆ ขึ้นรถมอเตอร์ไซด์คันเก่ง โดยไม่ลืมสวมหมวกกันน็อกใบเล็กให้น้องด้วยเพื่อความปลอดภัย

เด็ก ๆ งอแงนิดหน่อยเพราะต้องห่างกายจากห่มม้า แต่เซ่งก็หลอกล่อจนพาน้องไปส่งที่โรงเรียนได้

“เฮียจะมารับจิวๆ ไหม” ชินเจียถาม จิวๆ นั้นเป็นคำเรียกแทนสองหน่อเพื่อให้รู้ว่านี่คือน้องของพี่ชาย “หรือว่าป้าจะมารับ”

“เดี๋ยวไว้โทร. ถามป้า ถ้าป้ามาคงเห็นเองแหละ”

“แล้วถ้าจิวๆ ไม่เห็นป้าล่ะ”

“ก็รอจนกว่าเฮียจะมา ห้ามไปกับคนแปลกหน้านะเว้ยไอ้พวกจิว”

“โอเคๆ” สองแฝดทำมือโอเคเป็นการตอบรับ ก่อนที่ครูอนุบาลจะมาจูงมือพาพวกเธอเข้าห้อง

เซ่งยืนมองให้แน่ใจว่าทั้งสองปลอดภัยดีแล้วถึงค่อยขึ้นมอเตอร์ไซด์แล้วขี่ต่อไปยังตึกเรียนของเขาที่อยู่คนละฝั่ง โชคดีที่โรงเรียนไม่ได้ห้ามเด็กขี่มอเตอร์ไซด์มาเรียน ไม่อย่างนั้นเขาคงลำบากแน่

ถึงบ้านจะไม่ไกลมาก แต่ก็ต้องผ่านแยกที่รถติดหนัก และเขา
ไม่อยากจะตองสองแผดขึ้นรถเมล์ด้วย มันอันตราย

ที่สำคัญขี่มอเตอร์ไซด์มันสะดวกสบาย อยากจะไปไหนก็ได้
“อ้าวแซ่”

“งใจ” เจ้าของชื่อหันไปหาคนตก ก่อนจะเจอหนุ่มตัวเล็ก
เพื่อนร่วมห้อง เขากับใจรู้จักกันเพราะตอน ม.4 อยู่ห้องเดียวกัน
มาก่อน แต่อยู่คนละกลุ่มกัน เจ้าตัวเป็นคนนิสัยดี บางครั้งเขาก็ฝาก
ชื่อข้าวกลางวัน หรือบางวันอีกฝ่ายก็สั่งเกี้ยวน้ำบ้านเขา

ครึ่งหนึ่งของคนในโรงเรียนนี้ต้องเคยกินเกี้ยวบ้านเขาอะบอก
เลย

“วันนี้มาเข้าจัง”

“มาส่งไอ้แฝดอะ ป้าไม่ว่าง” เขาตอบพร้อมถอดหมวกกันน็อก
แล้วเซตผมผ่านกระจกมองหลัง “นี่มารอให้น้ำพีเซตหรือ”

“ปละ...เปล่า เราก็มาเข้าปกติ!” เจ้าตัวเล็กกลับตอบ “ไม่ได้
มารอใครสักหน่อย”

“อ้อ นึกว่ามารอพีเซต เห็นบอกว่าจะเข้าสาย”

“อ้าว ทำไมไม่เข้าสายล่ะ”

“สนใจ?”

“กะ...ก็...!”

“เห็นว่าติดธุระ ถ้าจะเอาน้ำมาให้ก็รอตอนกลางวันนะ” แซ่
ยกยิ้มมุมปากเป็นการแกล้ง ทำเอาคนตัวเล็กกว่าล่งไปหมด ใจชอบ
รุ่นพี ม.6 คนหนึ่งที่เขารู้จักเนื่องจากเล่นบาสด้วยกันบ่อย จนมีกรุป
ไลน์ไว้คุยกัน และการได้แกล้งให้ใจเล็กล่ง เรื่องนี้ก็เป็นงานอดิเรก
ของเขา

แต่เขาไม่ได้เป็นพ่อสื่อให้หอรกนะ ไม่อยากเอาตัวเองเข้าไป
วุ่นวายกับความสัมพันธ์

“ว่าแต่ไออุ่นมาหรือยัง”

“ยังไม่เห็นเลยนะ” ใจตอบกลับพลางส่ายหน้า “ที่โรงอาหาร
ก็ไม่มี ที่ห้องก็ไม่เห็นกระเป๋านะ”

“อาจจะมาสาย”

“เมื่อวานไม่ได้ขอไลน์อุ่นไว้หรือไง”

“จะขอทำไม”

“ก็นั่งข้างกันไม่ใช่เหรอ” ใจเอียงคอมองเข็งอย่างสงสัย เห็น
ว่าเจ้าตัวอาสานั่งเป็นเพื่อนเด็กใหม่ที่ยังไม่มีเพื่อน ก็ควรจะแลก
คอนแทกต์ไว้ติดต่อกันไหม

ทว่าเข็งไม่ได้คิดถึงตรงนี้ เมื่อวานเขาแค่ไม่อยากให้อีกฝ่ายมี
ปัญหาเฉยๆ และเพื่อนเขาก็เป็นคนหาเรื่องก่อนด้วย

เขาก็ควรจะทำอะไรสักอย่างเพื่อไม่ให้บรรยากาศมันแย่ลง
ต่อให้ต้องติดกับเพื่อนเพราะไม่ได้นั่งด้วยกันก็ตาม

แต่มันนั่งข้างหลังเขาก็ไม่ต่างจากนั่งข้างกันหรอก

“ไม่ได้ขอไว้ เมื่อวานคุยกันแค่ก็คำเอง”

“น่าสงสารอุ่นเนอะ”

“สงสารทำไม”

“ก็อุ่นไม่มีเพื่อนเลยไง”

“...”

“คนไม่มีเพื่อน มันเหงานะเข็ง”

เข็งไม่ได้ตอบกลับ แต่พอจะเข้าใจความรู้สึกนั้นได้ ตอนเขา
เข้า ม.1 มาใหม่ๆ ก็ไปไหนมาไหนคนเดียวเป็นเดือนเหมือนกัน

กว่าจะมีคนเข้ามาคุยด้วย จากนั้นก็เริ่มมีเพื่อนมากขึ้น จนทุกวันนี้ ไปไหนมีแต่คนทัก

ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นเรื่องดีหรือเปล่าที่มีแต่คนรู้จัก เพราะบางครั้ง เขาก็อยากจะอยู่เงียบ ๆ บ้าง

“รู้” แซ่ตอบ “แต่เดี๋ยวจัดการเอง”

“คงไม่ได้จะยกพวกไปเล่นอันหรือก๊อไช้ใหม่”

“เห็นกูเป็นคนยังงี้ กูไม่เคยมีเรื่องกับใครใหม่”

“แค่ถามไว้ก่อน” ใจยิ้มแหย “จั้นไว้เจอกันบนห้องนะ เราเอา ของไปให้คุกก่อน”

“อือ” แซ่ขานรับสั้น ๆ ก่อนที่คนตัวเล็กจะเดินโบกมือจากไป ซึ่งก็ไม่รู้จะบอกలాทำไม เพราะเดี๋ยวก็น่าจะไปเจอกันบนห้องเรียน อยู่ดี ร่างสูงหยิบกระเป๋าสีฟ้าและถุงซาลาเปาเดินขึ้นไปบนห้อง เวลานั้น เจ็ดโมงกว่า คนเลยยังไม่มากเท่าไร

ยิ่งเพื่อนสนิทเขายังไม่ต้องพูดถึง ปานนี่ตื่นหรือยังก็ไม่อาจ ทราบได้

เขาวางกระเป๋าเรียนลงบนเก้าอี้ มองที่ว่างข้าง ๆ ที่เมื่อวาน นี้มีคนนั่งอยู่ นึกว่าอีกฝ่ายจะเป็นพวกมาไว แปลว่าเมื่อวานแค่มา จองที่ไว้ใช้ใหม่

ถ้าเขามาซึกก็อาจจะโดนไอ้ซัยสวหน้าไปแล้ว

“เอ้ออะ”

“หือ” เสียงร้องด้วยความตกใจรั้งสายตาเขาให้หันไปมองคนที่เข้ามาใหม่ เด็กใหม่ที่เขากำลังพูดถึงในความคิดซัยกนิคหน้าตอนเห็นหน้าเขา ใบหน้าจิ้มลิ้มติดจะนั่งเหมือนคนอมทุกข์นั้นทำให้

เขาสงสัยว่ามีตอนไหนที่อีกคนยิ้มบ้างไหม

บอกตามตรง เങ่คิดว่าไออนุ่นน่ารัก ถ้าอึ้งคงจะน่ารักกว่านี้
“ไง” เขาทักทาย “เพิ่งมาหรือ”

“...อ้อ” ไออนุ่นขานรับพลางพยักหน้า เขาเหลือบตามองคน
รอบด้านนิดหน่อย ก่อนจะเดินมาั้งที่ ด้วยความที่เป็นเด็กใหม่เลย
ยังไม่มีใครเข้ามาคุยด้วยเท่าไร บางคนมาคุยแล้วก็หายไป เหมือน
ไม่อยากคุยด้วยอีก

ผิดกับങ่ที่พยายามชวนคุยแล้ว ดิดแค่ว่าไออนุ่นเป็นพวก
เจียบ ๆ และดูจะไม่ชอบเขาที่พูดมากเท่าไร

อาจเพราะต้องย้ายโรงเรียนบ่อย เลยเข้าสังคมไม่ങ่ก็เป็นได้
จะอย่างไรก็เถอะ

“แม่ฝากซาลาเปามาให้”

“ให้เราหรือ”

“อ้อ” เขาขานรับพร้อมยื่นถุงซาลาเปาที่เอามาจากบ้านให้
แน่นอนว่าไออนุ่นเกรงใจที่จะรับไว้ อีกส่วนคือไม่แน่ใจว่าควรจะรับ
ไว้หรือเปล่า “มองไร รับไปดิ”

“เรา...ควรรับหรือ”

“คิดว่ากูใส่ยาพิษหรือങ่กัน”

“...”

“กูดูเหมือนคนแบบนั้น?”

“ก็แค่...ระวังตัว” เങ่กลอกตาใส่ เขาวางถุงซาลาเปาบนโต๊ะ
อีกฝ่ายเป็นการตัดบท “เราทำให้โมโหหรือ”

“เปล่า” เขาตอบสั้น ๆ “กูดูเหมือนโมโหตรงไหน”

“ก็เห็นวาง”

“ก็ไมยอมรับจากมือเองใหม่”

“...”

“ไม่ได้บอกว่าไว้ใจได้ แต่อันนี้แม่ฝากมา ภูไม่ได้ทำเอง” เขาตอบไปตามตรง “จริงๆ ที่บ้านภูทำขาย”

“ทำซาลาเปาขายเหรอ”

“เหอะ เกี้ยวน้ำ” เขาสำเหนย “ซาลาเปานี้รับมา แต่เจ้านี้อร่อย คนในห้องเคยกินกันหมด”

ไออนุ่นมองทุกคนรอบห้อง ก่อนจะเลื่อนสายตากลับมามองแข่งอีกครั้ง เจ้าตัวเฒ่าปากเหมือนคิดหนัก เขากินข้าวมาแล้วและยังอิมอยู่ ถ้าจะกินให้ดูก็คงไม่ไหว แต่ถ้าจะไม่รับเอาไว้ก็ดูไม่มีมารยาท ซึ่งเขาไม่ยอมมีปัญหา

อย่างไรเสียแข่งก็ช่วยเขาไว้เมื่อวาน ต่อให้คู่แข่งจะเป็นเพื่อนสนิทของเจ้าตัวก็ตาม

“จะเอาไม่เอา ถ้าไม่เอาภูเอานะ” แข่งทำทีเป็นจะแย่ง ทว่าไออนุ่นก็ไม่มีท่าทีอะไรตอบกลับ “เป็นหุ่นยนต์หรือเปล่าเนี่ย นิ่งจังวะ”

“ก็ถ้านายจะเอา เราก็ไม่ขัด”

“มึงควรแย่งกลับ ไม่ใช่ปล่อยให้ภูเอา”

“ก็นายเป็นคนเอามา ถ้าอยากเอาคืนเราก็ไม่ว่า”

“ห่วยจะปวดวะ”

“เรา...”

“เอาไปเลย ไม่กินตอนนี่ก็เก็บไว้กินกลางวัน” เขาจะมีออกจากถู่ซาลาเปา ยกมียอมแพ้กับความนิ่งของไออนุ่น คนอะไรไม่รู้ นิ่งอย่างกับหุ่นกระบอก ไม่หือไม่อือ ไม่อะไรทั้งนั้น จนอดคิดไม่ได้

ว่ายังรอดมาจนถึงทุกวันนี้ได้อย่างไรกัน

เพราะความนิ่งเงียบนี้ บางทีมันก็ดูเหมือนกำลังกวนดินกัน
“ตกลงไม่เอาคืนเหรอ”

“ไม่เอา ไม่อยากแย่งของใคร” แซ่ตบ “ถ้ามีงไม่ไว้ใจก็เอา
ไปโยนทิ้งได้”

“แบบนี้มันไม่ดีนะเราว่า”

“ไม่รู้ ฎให้แล้วถือว่าจบ ที่เหลือหน้าที่มีง”

“...”

“มองหน้านี้หมายความว่าไง”

“กำลังคิดว่าควรจะทำอะไร”

“ก็...”

“แต่ก็ขอบคุณนะ”

“...”

“แซ่” เจ้าของชื่อเก็บคำพูดลงคอ ก่อนจะชะงักไปชั่วคราว ไออุ่น
หลุบตาลงนิดหนึ่งแล้วเก็บถุงชาลาเปาลงใต้โต๊ะ ถือเป็นการยอมรับ
น้ำใจที่อีกฝ่ายยื่นมาให้

นาที่นั่นแซ่ยกยิ้มมุมปากนิดหน่อย แสดงให้เห็นว่าเขาพอใจ
อย่างน้อยก็ยังรักษาน้ำใจ

“ถ้าอ่อยจะสั่งเพิ่มก็ได้ เดี่ยวเอามาให้อีก”

“อ้อ” ไออุ่นพยักหน้า แม้จะไม่แน่ใจว่าเขาจะกินมันตอนไหน
เขาหยิบหนังสือเรียนออกมาจากกระเป๋า จัดแจงใส่ใต้โต๊ะเพื่อรอ
เวลาเข้าเรียนตามนิสัย เขาไม่ค่อยมีโอกาสดำปรับตัวให้คุ้นชินกับ
ที่ไหนสักแห่งไร งานของพ่อทำให้เขาต้องย้ายโรงเรียนตลอด

เพราะแบบนี้พ่อมีคนเข้ามาคุยด้วย เขาเลยต้องเว้นระยะ

ห่าง ไม่ได้ให้ความสนิทสนมกลับไป

หรือจะเรียกว่าเข้าสังคมไม่เป็นก็ได้

ผิดกับเซ่งที่ดูจะเข้ากับทุกคนได้ง่าย

“แล้วนี่กินข้าวมาแล้วหรือ” เซ่งถามเหมือนไม่อยากจะให้บทสนทนามันเงียบลงตรงนั้น ไออุ่นเลยพยักหน้า “กินไรมา เผื่อตอนกลางวันไปสั่งกินบ้าง”

“ก็แค่...เกี้ยวน้ำ”

“ชอบกิน?”

“ก็กินได้”

“บ้านกูทำเกี้ยวน้ำขาย”

“แล้ว?”

“เดี๋ยวเอามาฝากถ้าชอบกิน”

“ไม่เป็นไร เกรงใจ” ไออุ่นรีบตอบปิด ใจว่าเขาอยากหักหน้าอีกคนที่พยายามนำเสนอกิจการของที่บ้าน แต่แค่เกรงใจเฉยๆ เพราะแค่แม่ของอีกฝ่ายฝากซาลาเปามาให้ก็เกรงใจจะแย่แล้ว ไม่ค่อยมีใครใจดีกับเขาหรอก เลยไม่ชินเท่าไร

บวกกับเขาไม่รู้จะตอบแทนอย่างไร ถ้ามาทำดีด้วยบ่อยๆ คงจะตอบแทนไม่ไหวแน่

“ไม่ต้องเกรงใจ แค่นี้เอง” ทว่าเซ่งกลับไม่คิดมาก “ถ้าได้กินเดี๋ยวจะติดใจ”

“เราเกรงใจ”

“ก็บอกว่าไม่ต้องเกรงใจ”

“...”

“แต่ถ้าไม่ชอบก็แค่บอกมา”

“ไม่ได้ไม่ชอบ” ไออุ่นพยายามคิดคำ “เกรงใจก็คือเกรงใจ”
“มันทำไปถึงจะไม่เกรงใจ”

“เรา...”

“บอกมาดิ”

“ไอ้แซ่ มาเร็วจ้ะมึง” ยังไม่ทันที่ไออุ่นจะได้ตอบกลับ ชัยก็เดินเข้ามาในห้อง ทักทายเพื่อนของตนก่อนเป็นการขัด เปิดโอกาสให้ไออุ่นลุกจากที่นั่งแล้วเดินออกไป ทิ้งให้แซ่ขมวดคิ้วไล่ นี่เขาเปลือยทำอะไรไม่ตีสงไปหรือเปล่า เขาคิดว่าตัวเองแค่ถามเองนะ “มึงทำอะไรมันอะ”

“เปล่า ก็แค่คุยกัน”

“แต่มันดูเหมือนจะร้องไห้เลยนะ”

“จริงจ้ะ?”

“กุพูดไปนั่นแหละ ไม่ชอบหน้าแม่ มาแย่งที่กุ” ชัยกลอกตาไล่ เขาโยนกระเป๋ากลับไปยังที่ตัวเอง แต่กลับทิ้งตัวนั่งลงบนที่ของไออุ่น ส่วนแซ่ก็ชะเง้อหน้านามองว่าเจ้าของที่ไปไหนแล้ว “ฮัลโหลมึงกูอยู่นี่”

“กูไม่ได้มองหามึง”

“แล้วมึงมองหาใคร”

“ไออุ่น”

“จะไปมองหามันทำไม”

“ก็เพื่อกูทำอะไรผิดไป”

“มึงจะทำอะไรผิดได้ มึงมันหล่อเท่เหล่ท่อนไม่เคยทำอะไรผิดหรอก” เขาพูดพร้อมยกนิ้วกลางไล่เป็นการด่า ทว่าเพื่อนรักกลับไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด “กูยังเคืองมึงอยู่คนที่เลือกมานั่งกับไอ้เด็ก

ใหม่ นี่ มึงกับกูต้องนั่งด้วยกันทุกปีสิวะ”

“ไม่เบื่อบ้างเหรอ เปลี่ยนคู่นั่งบ้างก็ได้”

“มึงกับกูเป็นเพื่อนสนิทกันไง”

“ไอ้โปกก็เพื่อนมึงใหม่”

“แต่มึงมันนมเบอร์วัน”

“กูได้ยินนะ”

“อะ มาทันเวลาพอดีอย่างกับรู้ใจ” ชัยร้องเป็นเพลงตอนที่ โปกเพื่อนอีกคนในกลุ่มโผล่เข้ามาในห้อง เจ้าตัวกำลังเล่นเกม Moba ชื่อตั้งที่ใคร ๆ ก็เล่น เซ็งเคยติดอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็หันไป สนใจกีฬากับดนตรีมากกว่า โปกทั้งตัวลงนั่งข้างหลังเขา ทำให้ชัย หันหน้าไปหา “ไอ้เด็กติดเกมนี้มันไม่แฉ่วเลยวะ”

“เมื่อคืนมึงกับกูก็ถึงตีสองอยู่นะ”

“สงสารขอบตากูด้วย ทุกวันนี้กูอย่างกับคนติดยา”

“สภาพของมึงเหมือนคนติดยาก่อนจะเล่นเกมกับกูอีกครับ”

“แรงมาก”

“แล้วไอ้เนี่ยเขาจะมองไปข้างนอกอีกนานไหมอะ” โปกถาม พลางหันหลังแข่งที่เอาแต่มองไปข้างนอก “ทำของหายหรือว่ายังงัย”

“มันมองหาไอ้คุณอยู่ไม่รู้จะมองทำไม” ชัยตอบให้ “หรือมึง จ้องจะเล่นมันที่มาแยกเราสองคนออกจากกัน”

“หยุดเพื่อเจอได้ไหม” แข่งถอนหายใจใส่ “กูแค่กลัวว่ามันจะ หลงทาง ครูเขาก็ฝากกูดูแลมันด้วยงัย”

“ที่ตอนกูไม่เห็นมึงสนใจ”

“ทำไมต้องสนใจ”

“น้อยใจได้ไหม”

“ปัญญาอ่อน” เขาด่าไปหนึ่งทีให้ชัยที่ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ “เมื่อกี้มึงเห็นอุ่นเดินไปทางไหน ไอ้โพล”

“เห็นเดินลงบันไดไป”

“เค”

“จะตามไป?”

“ใช่”

“เป็นอะไรกับเขาอะ ถึงต้องตามเขาไปเนี่ย”

เมื่อได้พบรุ่น 2

ทำความเข้าใจ

เซ็งเซ็ง จะว่าเป็นเพื่อนก็คงพูดได้ไม่เต็มปาก ฝ่ายนั้น
ดูจะไม่อยากมอบมิตรภาพให้เท่าไร อาจเพราะเพิ่งรู้จักกันและพูด
คุยไปได้ไม่กี่ประโยค ถ้าไออุ่นเป็นพวกเข้ากับคนง่ายก็คงบอกได้ว่า
เป็นเพื่อนกัน แต่นี่พูดคำนั้นไม่ได้เพราะไม่ได้สนิทกัน

และไม่รู้ว่าจะสามารถเรียกตัวเองเป็นเพื่อนเขาได้เมื่อไร

“ต้องสนทนาระด้วยหรือไง ครูเขาให้ดูแลก็ต้องดู”

“อ้อเหอ” โฟคานรับเหมือนไม่เชื่อนัก “จะตามก็ไปสิ แต่
อีกไม่นานจะเข้าแถวแล้ว”

“เออ รั้น่า”

“แต่กูไม่คิดว่ามันจะตามมันไปทำไม” ชัยขัดได้ “เดี๋ยวมันก็
กลับมาอยู่แล้วหรือเปล่า”

“เพื่อนมันอยากไปก็ปล่อยมันไปอัยย มันไม่ได้ขออนุญาต
เราอัยย”

“เฮ้อ!”

“เดี๋ยววกกลับมา อย่าขโมยอะไรของอูนล่ะ”

“ไอ้เนี!”

พุดจบแข่งก็ลุกออกจากที่นั่งทันทีแล้ววิ่งไปตามทางที่โฟคบอกว่าเห็นไออูนเดินไป เขาไม่ได้อยากทำตัวเป็นสตอล์กเกอร์หรือทำให้อีกฝ่ายไม่สบายใจ แต่เห็นเป็นเด็กใหม่เลยไม่รู้จะหลงทางไหม เพราะโรงเรียนค่อนข้างใหญ่ ถึงจะจำตึกเรียนได้ แต่ถ้าเลี้ยวผิดก็ไปโผล่ตึกอื่นอยู่ดี

เซ่งลงมาที่ชั้นล่าง กวาดตามองหาเพื่อนใหม่ที่รู้ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน มีสองทางให้เลือกคือซ้ายไปห้องสมุด กับขวาไปโรงอาหารที่ตอนนี้คนน่าจะชาแล้ว เนื่องจากอีกไม่นานต้องเข้าแถวเคารพธงชาติหน้าห้อง

จะมีแค่บางวันที่ต้องไปตากแดดร้อน ๆ ซึ่งเขาไม่ชอบเท่าไร

“อ้าวเซ่ง จะไปไหน”

“หือ”

“เพลงจะขึ้นแล้วนะ จะโดดเข้าแถวเหอ” เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งเพิ่งมาถึงโรงเรียนเอ๋ยทัก ทำให้เขาเลื่อนสายตาไปหา

“เปล่า หาไออูนอยู่ เห็นมันบ้างหรือเปล่า”

“อ้อ เมื่อกี้เดินสวนกันตรงทางข้ามไปโรงอาหารอะ มันไปหาข้าวกินมั้ง”

“โอเค ขอบใจมาก” เขาตอบคนตรงหน้าทีหนึ่งเป็นการขอบคุณ ก่อนจะตรงดิ่งข้ามถนนไปโรงอาหาร พยายามสอดส่ายสายตาวงหาไออูนอยู่ไหน อย่างน้อยรู้ว่าอีกฝ่ายปลอดภัยก็พอแล้ว แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าทำไมเจ้าตัวถึงมา ในเมื่อก่อนหน้านั้นบอกว่ากิน

เข้ามาแล้ว

และเขาก็เพิ่งจะเอาซาลาเปาให้ ถึงจะไม่ไวใจ ก็ไม่น่าต้องถ่อ
สังขารหนีมาถึงนี่

พลันนั้นเขาก็เดินหาไปเรื่อย ๆ มองไปตามร้านข้าวที่คิดว่า
น่าจะมีเจ้าตัว ก่อนจะถูกสะกิด

“แซ่”

“อ้าว อยู่นี่เองหรอ” เขาชะงัก จริง ๆ ต้องบอกว่าสะดุ้งนิด
หน่อยที่ถูกไออุ่นสะกิด เด็กหนุ่มเอียงคอมองนิด ๆ เหมือนแปลก
ใจว่าทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่ทั้งที่ควรจะอยู่กับเพื่อนรัก “หาอยู่ นึกว่า
หลงทาง”

“จะหลงได้ไง เมื่อวานแซ่ก็เป็นคนพามา”

“ก็จู่ ๆ มึงลุกออกไป ภูก็นึกว่าทำอะไรผิดหรือเปล่า”

“เราลงมาซื้อน้ำ”

“ฮะ?”

“นี่ ของนาย” เขาพูดพร้อมยื่นน้ำเย็นขวดหนึ่งให้ เพิ่งเห็นว่า
มืออีกฝ่ายแดงนิดหน่อยเหมือนแพ้อะไรสักอย่าง

“มือไปโดนอะไรมา”

“น้ำมันเย็นนะ ผิวเราแดงง่ายอยู่แล้ว” ไออุ่นตอบตามความ
จริง เขาเป็นคนผิวบาง โดนอะไรนิดหน่อยก็เปลี่ยนสีหรือขึ้นรอย
แล้ว “รับไปสิ”

“คือใจ ตั้งใจซื้อมาให้?”

“ใช่”

“เพื่ออะไร”

“เรื่องซาลาเปาไง”

“...”

“ถือว่าแลกกัน”

เซ็งเซ็งกั ก่อนจะยกยิ้มมุมปาก ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทำแบบนี้ให้เขา ตอนแรกเห็นปฏิเสธเสียงแข็ง ซ้ำยังดูไม่ไว้ใจกัน นี่กลับถ่อลงมาซื้อน้ำให้เขาเป็นการตอบแทนเรื่องนั้น ทำให้เขาประทับใจไม่น้อย

เพียงแต่น่าจะบอกกันหน่อย ไม่ใช่ลุกออกมาเลยหลังจากที่เขาคาดคั้น

“ขอบใจ” เขาตอบกลับพลางยื่นมือไปรับน้ำจากอีกฝ่าย “ตอนแรกนึกว่าเฟล่อทำตัวไม่ดีกับมึงหรือเปล่า เห็นอยู่ดี ๆ ก็ลุกออกไป”

“เราเห็นว่าเวลามันจะไม่ทันแล้ว เลยรีบลงมา ไม่ได้คิดอะไร”

“น่าจะบอกกันหน่อย มึงทำถูกต้องใจ”

“ขอโทษที เรา...ไม่ชินนะ” ไออุ่นพึมพำ คำว่าไม่ชินของเขาหมายถึงการบอกใครว่าจะไปไหนมาไหน เขาทำแบบนั้นแค่กับพ่อแม่เท่านั้นเพราะไม่ได้มีอิสระในการทำตามใจ ส่วนเรื่องซื้อน้ำให้นี้ก็แค่คิดว่าเซ็งไม่ได้พกน้ำมา

เมื่อวานก็เห็นไปซื้อน้ำตอนกลางวัน เขาเลยคิดว่าถ้าซื้อให้อีกฝ่ายตอนเช้าอาจจะดีกว่า

และอย่างที่บอกว่ารีบลงมาเนื่องจากใกล้เวลาเข้าแถวแล้ว เขาไม่ได้คิดว่าการมาคนเดียวมันจะเป็นเรื่องใหญ่

“ไม่เป็นไร ภูห่วงมากไปเอง”

“ห่วงเธอ”

“อ้อ” เขาพยักหน้าตอนไออุ่นถามกลับ “แปลกหรือไง”

“แปลก”

“ตรงไหน”

“เราเพิ่งรู้จักกันไง”

“เพิ่งรู้จักเลยห่วงไม่ได้?”

“ก็...ปกติไม่มีใครห่วงคนที่เพิ่งรู้จักกันไง”

“แล้วถ้าจะห่วงนี้ต้องรู้จักกันมากแค่ไหน” ไออุ่นพลันตอบไม่ได้ “หัดเปิดใจบ้าง ถึงเพิ่งรู้จักก็ใช่ว่าจะห่วงไม่ได้นะ”

เด็กหนุ่มหลุบตาลงนิดหน่อย เขาไม่รู้ว่าควรจะตอบอะไรกับคำพูดนั้น ที่ผ่านมาเขาไม่เคยได้ยินใครพูดว่าเป็นห่วงมาก่อน โดยเฉพาะคนที่เพิ่งรู้จักกันได้สองวัน ที่แย่ไปกว่านั้นเขามักจะถูกแกล้งด้วยซ้ำ ซึ่งเขาผ่านเรื่องนั้นมาเป็นร้อยครั้งจนฝังใจ

แต่แข่งกลับไม่ทำแบบนั้น เจ้าตัวเย็นน้ำใจมาให้

“เอาเหอะ กลับห้องกัน เดี่ยวเข้าแถวไม่ทันโดนครูด่าอีก”

“อ้อ”

แข่งเดินนำไปก่อนโดยมีไออุ่นก้าวตามหลัง เขาเปิดฝาขวดน้ำ แล้วยกขึ้นดื่มดับกระหาย พวกเขาสองคนกลับมาถึงห้องก่อนที่เพลงมาร์ชโรงเรียนจะขึ้นเป็นสัญญาณให้ออกมาเข้าแถวให้ว ด้วยระดับความสูง แข่งเลยอยู่รั้งท้าย ส่วนไออุ่นอยู่ช่วงกลาง

เท่าที่เขาจำคนตัวเล็กสูงหนึ่งร้อยหกสิบเจ็ด ขณะที่เขาสูงหนึ่งร้อยแปดสิบ และโดนเรียกว่าเด็กเปรต

ไม่รู้ว่าหมายถึงส่วนสูงหรือนิสัย

“ตกลงไปเจอมันที่ไหน” โฟดถามระหว่างเข้าแถว

“โรงอาหาร” แข่งตอบกลับ “มันไปซื้อน้ำให้”

“ซื้อน้ำมาให้มีงั้นะหรอ”

“ใช่”

“เพื่ออะไร”

“มันบอกว่าอยากตอบแทน” ซึ่งตอบตามความจริง “เพราะแม่ผูกฟากซาลาเปามาให้”

“เป็นคนดีกว่าที่คิด” เพื่อนสนิทพยักหน้า “มีความสุขเลยดิ”

“มีความสุขอะไร”

“ก็มันให้น้ำมิงนิ”

“...”

“เมื่อก่อนก็เคยโดนคนใช้มุกนี้จิบอยู่ไม่ใช่หรอมึงอะ”

“เพื่อเจ้อ” ซึ่งด่ากลับหลังซะงักไปชั่วครู่ เขาไม่คิดว่าการช้อน้ำให้กันจะเป็นการจิบตรงไหน แต่มันก็ใช่ที่เขาเคยโดนตามจิบอยู่ช่วงหนึ่ง และอีกฝ่ายก็ช้อน้ำมาให้ตลอด บางทีก็มาพร้อมกับขนมที่เขาปฏิเสธไม่ได้

แต่เขาเป็นพวกไม่ให้ความหวังใคร สุดท้ายก็เลยบอกออกไปว่าไม่ได้ชอบคนคนนั้นตรงๆ

ส่วนของไออุ่นมันไม่เหมือนกัน

“มันไม่ได้จิบ บอกแล้วว่ามันแค่อยากตอบแทนเฉยๆ” เขาถอนหายใจใส่ “ใครจะจิบคนที่เพิ่งรู้จักกันได้สองวัน”

“ก็แซวไว้ก่อนเพราะมึงดูสนใจมัน”

“กูแค่เข้าใจว่าตอนเป็นเด็กใหม่มันรู้สึกยังไงต่างหาก”

“แต่มึงก็ไม่ได้เป็นเด็กใหม่มานานแล้วใหมวะ”

“ก็ใช่ว่าจะจำไม่ได้นี่หว่า”

“...”

“และมันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น แค่มันต้องมีคนดูแลมัน”

“มึงเลยอยากทำหน้าที่นั้น?”

“กูจะทำแค่ในสิ่งที่กูอยากทำครับเพื่อน” เขากลอกตาใส่เป็นการปิดบทสนทนา ไม่รู้ว่าจะต้องมาอธิบายให้โพคฟังทำไม ในเมื่อมันไม่มีอะไรในกอไผ่ อันดับแรกควรจะเป็นเพื่อนให้ได้ก่อนไหม ไออุ่นยังต้องใช้เวลาปรับตัวอีกมากเลยกว่าจะเข้ากับคนอื่นได้

พอเข้าแถวเสร็จก็เดินเข้าห้อง โดยที่ครูมาสอนตามวิชาในตาราง

สิ่งหนึ่งที่ต้องรู้คือแข่งไม่ใช่พวกสนใจการเรียนเท่าไรนัก เขาเรียนพอผ่านและไม่ให้ตัวเองตกสักวิชา แต่ถามว่าตั้งใจเรียนได้ไหม ก็ทำได้เหมือนกัน

เคยเกรดสีมาแล้ว แต่เหนียวจะกดดันตัวเองเลยเรียนเท่าที่อยาก ซึ่งถามว่าวัน ๆ ทำอะไร คำตอบคือนั่งอ่านการ์ตูนบ้าง และเปิดเพลงฟัง

ผัดกับไออุ่นที่เป็นพวก...

“ถูกต้องอนุวัฒน์ ไปนั่งที่ได้”

เด็กเรียน

“ขอบคุณครับ” ไออุ่นพูดสั้น ๆ ก่อนจะเดินกลับมานั่งที่ หลังออกไปเขียนคำตอบสมการที่คนในห้องไม่เข้าใจกันเลยสักนิคบนกระดานเรียบร้อย เขาเป็นพวกหัวไว เรียนอะไรก็เข้าใจตลอด ซ้ำยังเรียนพิเศษเพิ่มเพื่อให้เก่งกว่าใครในห้อง ต่อให้บางครั้งมันจะหนักต่อสมองมากก็ตาม

แต่ช่วยไม่ได้เพราะพ่อเขาอยากให้ เป็นหมอ เขาเลยต้องเรียนหนักทุกวิชา

“คิดออกได้ไงวะ”

“เรามีสมองโง่มึง” โฟคหันไปตอบชายที่ยังเขียนโจทย์ไม่เสร็จ ด้วยซ้ำ ทว่าเจ้าตัวกำลังตะลึงกับความฉลาดของเด็กใหม่ “เทอมนี้เราน่าจะได้ตัวตั้งไว้ล็อกการบ้านละ”

“ปกติหน้าทีนั้นเป็นของมึงนะ” แซ่หันไปบอก โฟคเป็นมันสมองของกลุ่มเขามาตั้งแต่ไหนแต่ไร ปากบอกว่าไม่สนใจเรียน แต่คว้าเกรดสี่แทบทุกเทอมมาได้ ทั้งยังไม่ต้องเรียนพิเศษที่ไหนเพิ่มอีก เรียกได้ว่าเกิดมาพร้อมสมองจริงๆ

ตัดภาพไปที่ชาย อธิบายห้าล้านรอบก็ยังไม่เข้าใจเหมือนเดิม “มีคนช่วยแบ่งเบาภาระบ้างก็ดี” โฟคไหวไหล่ “มึงเก่งคณิตเธออ่อน”

เจ้าตัวชะงัก ก่อนจะหันกลับไป

“ไม่ได้เก่งหรอก แค่พอเรียนได้”

“ถ่อมตัวสิ” ชายพิมพ์ “ตัดภาพมาที่เพื่อนกูนะครับ”

“กูเก่งก็ยอมรับว่ากูเก่ง”

โฟคเสียผมเล็กน้อยเป็นการอวดสรรพคุณตัวเอง ทำเอาเซ้งสายหน้านิดหน่อยด้วยความเหนื่อยหน่าย เวลานี้เจ้าตัวกำลังนั่งวาดภาพอยู่ เป็นภาพวิวที่เขาจินตนาการเอาไว้ ลงแสงเงาเรียบร้อยแบบที่ใครเห็นก็ต้องประทับใจ

ไออุ่นลอบมองมานานแล้ว แต่ไม่ได้ถามอะไร

“แล้วนี่เรียนพิเศษเพิ่มไหม”

เป็นช่วงที่เปิดบทสนทนาเอง

“เรียน” ไออุ่นพยักหน้า “พวกวิชาหลักๆ”

“เรียนที่นี้หรือที่ไหน”

“สถาบันสอนพิเศษ”

“พวกย่านเด็กมีเงินอะนะ”

“...”

“ไม่ได้ว่า แค่มามเล่นๆ” เขาพูดโดยไม่เงยหน้ามองด้วยซ้ำ เพราะสนใจกับการวาดรูปอยู่ “เคยไปเล่นดนตรีเปิดหมวกตรงนั้น บ่อย แล้วได้ยินคนเขาเรียกกัน”

“เล่นดนตรีด้วยหรอ”

“ใช่”

“นึกว่าชอบวาดรูป”

“สนใจด้วยหรอวะ” คราวนี้เมื่อพวกเขาเลื่อนสายตาไปมอง กันก็ทำเอาไอลุ้นเล็กน้อย “นึกว่าตั้งใจเรียนอยู่ซะอีก”

“มันก็ต้องเห็นอยู่แล้วไหมไอ้สัส เด่นชัดขนาดนี้”

“ขี้เสือกจริง ทำงานของมึงไปเหอะ” โฟคเป็นคนจัดการช่วย ให้หลังแทรกเข้ามาในบทสนทนาที่ไอลุ้นกับเซ็งคุยกันอยู่

เซ็งไม่ได้เร่งรัดเอาคำตอบ อันที่จริงเขาแค่พูดไปอย่างนั้น เพราะเห็นว่าอีกคนเอาแต่จดตามครูสอน ไม่น่าจะมีเวลามาสงใจ เขาที่ไม่ได้ตั้งใจเรียนเลยสักนิด

ไอลุ้นกัตรีมฝีปากเล็กน้อย คงจะเป็นท่าทีเวลาประหม่า

“แค่หันไปเห็น คิดว่านายทำการบ้าน”

“เปล่า แค่อชอบวาดรูปเล่นเฉยๆ” เซ็งไหวไหล่ “กูไม่ชอบวิชา
นี้”

“คณิตนะหรอ”

“ใช่” เขาขานรับอย่างตรงไปตรงมา “เรียนในห้องมันไม่ค่อย
เข้าใจ”

“งั้นแปลว่าเรียนพิเศษเพิ่มหรอ”

“เปล่า แคกลับไปอ่านเอง”

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นมาตลอด เขาเป็นพวกเรียนในห้องไม่รู้เรื่อง แต่อ่านเองน่าจะเข้าใจ เคยพยายามเรียนพิเศษแล้ว แต่ก็ไม่ช่วยอะไร ทั้งยังทำให้เสียเงินไปฟรีๆ อีก และเขาเป็นพวกไม่ชอบเสียอะไรไป กับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์กับตัวเอง

นี่ถ้าเขาลาออกไปทำงานโดยไม่ต้องเรียนหนังสือได้คงทำไปแล้ว แม่จะได้เอาเงินไปลงทุนกับสองแฝดดีกว่า

“มันเข้าใจว่าที่ครูสอนหรอ”

“สำหรับกูก็ใช่” เขายักไหล่ “กูหัวทึบมั้ง ใครสอนก็ไม่เข้าใจ”

“ให้เราช่วยไหม”

“หือ”

“หมายถึง...ถ้าอยากให้ช่วยนะ” ไออุ่นรีบอธิบาย เขาดู ลนลานไปชั่วขณะ คงกลัวว่าจะถูกมองว่าอวดดีอวดเก่งหรือเปล่า ถึงได้ยื่นมือเข้ามาโดยไม่ได้อำนาจ เมื่อก่อนเขาก็เคยเสนอตัวตัวให้ เพื่อนที่โรงเรียนเก่าอยู่หุ่รอก แต่พอตัวจบ อีกคนก็หนีไปมีเพื่อน ใหม่

แล้วมาบอกว่าเขาเป็นเด็กเรียนเกินไป ที่เขาเป็นแบบนี้เพราะ พ่อแม่ปลูกฝังไว้

“เอาดิ” แซ่ตอบรับ “ถ้าอยากสอน จะยอมเรียนด้วยก็ได้”

“เราไม่ได้อยากสอน คือเราแค่ เอ่อ...อยากช่วย พูดยังดี”

“เออ เข้าใจ”

“...”

“ถ้ามีรับความโง่ของกูได้ กูก็โอเค”

“นายโง่หุ่รอก เรียนด้วยตัวเองได้ถือว่าเก่งมากเลยนะ”

“กำลังพลบใจหรือว่าไง”

“เราแค่ขมนะ”

“...”

“และนายกั้ววาดภาพสวยมากเลย”

“ชอบใจ” แซ่หรีตออย่างจับผิด ก่อนจะยิ้มออกมาที่ไออุ่น
ชมเขา แต่จะดีมากหากอีกฝ่ายยิ้มออกมาบ้าง พอชมด้วยใบหน้า
นี้เลยไม่รู้่ว่าจริง ๆ แล้วกำลังรู้สึกแบบนั้นอยู่หรือเปล่า ซึ่งพอชม
เสร็จไออุ่นก็กลับมาสสนใจเรียนต่อทั้งที่บทสนทนายังไปต่อได้

พออีกคนไม่พูด แซ่ก็เลยไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไร

พอจะอ้าปาก ครูก็กัดเอาไว้

“เลิกวาดภาพแล้วสนใจวิชาฉันท่อน!”

‘อาจารย์ป้านี้โคตรน่าเบื่อเลย’

หลังจากนั้นแซ่ก็ถูกเฟ่งเลี้ยงตลอดช่วงโมงเรียนและหลาย ๆ

วิชาที่เขาไม่สนใจ ช่วงพักก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาฟังเพลงเสมอ ปกติ
เขาจะพกกีตาร์ตัวเก่งมาด้วย แต่เพราะเฟ่งเปิดทอมเลยยังไม่เอา
มา บอกกับวันนี้แดดพีชต์เอาไว้ว่าจะเล่นบาสกันตอนพักกลางวัน

ถ้าเขาไม่อยู่กับกีตาร์ เดี่ยวมันจะโดนคนขโมยไปเล่น

มันเคยเกิดขึ้นมาแล้วเพราะทุกคนคิดว่าใครก็หยิบไปเล่นได้
แต่หลังจากที่เขาองค้ลง ก็ไม่มีใครกล้าแตะกีตาร์อีกเลย

“ไออุ่นล่ะ” แซ่ที่เฟ่งเดินออกมาจากห้องน้ำถามเพื่อนรักทั้ง
สองว่าเด็กใหม่หายไปไหน แน่นอนว่าชัยเป็นคนแรกที่ส่ายหน้าให้
ตอนนั้นพักกลางวันแล้ว ถึงเวลาที่พวกเขาจะไปกินข้าวกัน แน่นอน
ว่าเขาต้องชวนไออุ่นไปด้วยอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายหายไป

ไหน

ตอนเขาออกจากห้องมายังเห็นเจ้าตัวเก็บของลงใต้โต๊ะอยู่
เลย

“น่าจะไปกับใจ” โฟคตอบให้ “เห็นใจมาชวนไปอยู่”

“อ้าว” แซ่ฮูทาน “แต่ภู่นัดมันไว้”

“นัดตอนไหน”

“กำลังจะนัด” เจ้าตัวตอบ “นึกว่ามันจะรอกูชวนไง”

“เพราะมันไม่เห็นมึงชวนมั้ง ก็เลยไปกับใจ”

“...”

“แต่ก็ดีแล้วไหม ภูไม่ได้อยากกินข้าวกับมันสักหน่อย” ซัยเป็น
ฝ่ายตอบกลับ เขากลอกตาใส่ที่เพื่อนสนิทเรียกหาแต่เด็กใหม่ ทั้งที่
กลุ่มตนมีแค่สามคนมาตลอด “ไปเหอะมึง กินข้าวเถอะ หิวจะตาย
แล้วไอ้สัส”

“เดี๋ยวคงเจอมันที่โรงอาหารแหละ ยังไงใจก็ไปที่เดียวกับเรา
อยู่แล้วปะวะ” โฟคพูดในสิ่งที่แซ่ฮูอยากฟัง “ไปเหอะมึง”

“อือ” แซ่ฮูรับสั้นๆ ก่อนจะเดินตามเพื่อนสนิทไป ซึ่งต้อง
เดินผ่านห้องเรียนเขาก่อน เขาเลยสังเกตเห็นว่าซาลาเปาที่ไออุ่น
เคยเก็บไว้ใต้โต๊ะหายไปแล้ว แสดงว่าอีกคนน่าจะพกไปด้วยแน่นอน
พอเห็นแบบนี้ก็โล่งใจหน่อยๆ

เขากับเพื่อนเดินคุยกันไปตลอดทางจนถึงโรงอาหาร นาที่นั้น
เขาพยายามกวาดตามองหาใจ เพราะเชื่อว่าอีกคนจะต้องตัวติดกับ
ไออุ่นเป็นแน่

กระทั่งดวงตาเหลือบไปเห็นเป้าหมายที่ต่อแถวอยู่ เลยฝาก
เพื่อนซื้อข้าว ก่อนจะเดินไปหา

“ใจ”

“ว่าไงเซ้ง” เจ้าของซื้อหันมาตอบทันทีด้วยรอยยิ้ม “จะฝาก
ซื้อน้ำเหรอ”

“เปล่า” เขาส่ายหน้า “อู่นอะ”

“ไม่เห็นนะ”

“ฮะ?”

“ตอนเราลงมาก็ไม่เห็นอู่นแล้ว” เขามวดคิ้วใส่อย่างแปลก
ใจที่ได้ยินคำตอบนี้ “ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นใส่เราอะ”

“ก็ไอ้โปกบอกว่ามึงมาชวนมันไปกินข้าว”

“อาฮะ เรื่องจริง”

“แต่มึงบอกว่าไม่เห็นมันนี่คืออะไร”

“ก็พอเราไปชวน อู่นบอกว่าไม่เป็นไร”

“...”

“แล้วก็เดินลงมาคนเดียว หลังจากนั้นเราก็ไม่เห็นอีกเลย” ใจ
ตอบตามความจริง เขาชวนไอ้อู่นมากินข้าวด้วยเพราะเห็นอีกฝ่าย
ยืนอยู่คนเดียวในห้องเหมือนรอใครอยู่ แต่เจ้าตัวปฏิเสธ หยิบถุง
ข้าวหรืออะไรสักอย่างแล้วเดินลงอาคารไปคนเดียว

พอเขาจะรั้งไว้ก็ไม่ทันแล้ว

“แล้วนี่มันไปไหน”

“ไม่รู้เหมือนกัน” ใจส่ายหน้า “อาจจะไปกินข้าวได้ตึกหรือ
เปล่า เห็นพวกข้าวมานะ”

“งั้นเดี๋ยวกูไปหามันก่อนแล้วกัน”

“ให้เราช่วยไหม”

“ไม่เป็นไร กูจัดการได้”

“แต่...”

“ฝากบอกไอ้ชัยกับโฟคด้วยว่ากูไปหาอู่น ไม่ต้องรอกู”

เมื่อได้พบอุ่น 3

อยากขยับเข้าไปใกล้เธอ

“โอเค” ใจχανรับแบบอื่นๆ เพราะเขาไม่แน่ใจว่าตัวเองได้ทำอะไรผิดหรือเปล่า ส่วนแข่งก็วิ่งออกจากโรงอาหารกลับไปตึกเรียนอีกครั้ง โดยปกติพวกที่พกข้าวกลางวันมากินจะชอบนั่งกันใต้ตึกเพราะมีที่นั่งและกว้างขวางพอจะรองรับนักเรียนที่ร้อยละ

ไม่กี่ไปนั่งแถวสนามกีฬา ตอนกลางวันคนไม่ค่อยใช้เลยไม่ค่อยเกิดอุบัติเหตุเท่าไร หรือถ้าจะใช้ก็ไม่มีทางเกิดเรื่องผิดพลาดได้ถ้าไม่ไปนั่งผิดที่เอง

“อยู่ไหนของมัน” แซงพิมพ์พำชนะพยายามกวาดตามองหาเพื่อนใหม่ที่ควรจะอยู่แถวนี้ รู้สึกเหมือนเกิดเหตุการณ์เดจาวูเพราะเมื่อเข้าก็ตามหาอุ่นแบบนั้นแหละที่โรงอาหาร ไม่รู้ว่าที่ตัวเองทำอยู่มันควรหรือเปล่า บางทีไออุ่นอาจจะอยากอยู่คนเดียวบ้างก็ได้

พอคิดว่าต้องปล่อยอีกฝ่ายไปคนเดียวโดยไม่มีเพื่อนที่ไหนมันก็อดห่วงไม่ได้

ถ้าเกิดเจ้าตัวยอมไปเมกเฟรนด์กับคนอื่น เขาคงจะวางใจมากกว่านี้

“เฮ้อ” เขาถอนหายใจแล้ววิ่งวนรอบตึก พยายามหาว่าอุ๋นจะไปอยู่ตรงไหน วิ่งข้ามไปอีกโรงอาหารเผื่อว่าจะเจอ แต่ก็ไม่พบคนที่ตามหาเลยสักนิด จนวิ่งกลับมาอีกทีก็ยังไม่รู้ว่าอุ๋นอยู่ตรงไหน เหมื่อกาแฟเริ่มผุดขึ้นมาตามใบหน้า ช่วงกลางวันปกติก็ร้อนอยู่แล้วสำหรับประเทศไทย

พลันนั้นจังหวะที่เขาแฉะล้างหน้าก็เห็นแผ่นหลังใครไว ๆ

“อุ๋น”

“เซ็ง!” เจ้าของชื่อเซ็งรักตกใจที่ถูกเรียกดังลั่น นาที่นั่นเซ็งถอนหายใจยาวเหยียด ในที่สุดก็เจอคนตัวเล็กสักที แอบมานั่งกินข้าวตรงนี่เอง “ไม่ไปกินข้าวเหรอ”

“ตามหามิงอยู่เนี่ย ไปไหนทำไมไม่บอก”

“เราก็กินข้าวไง ต้องบอกด้วยเหรอ”

“ก็นึกว่าจะรอ”

“เรานึกว่าพวกเซ็งไปกันก่อนแล้ว” อุ๋นตอบตามความจริง เพราะวันที่ที่เลิกเรียนครึ่งเช้า เขาก็เห็นเซ็งเดินออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไร พอจะหันไปหาชัยกับโฟค ทั้งสองก็ตามเซ็งไปแล้ว เขาเลยไม่รู้จะทำอย่างไร คิดว่าทั้งสามคงไม่อยากให้เขาไปกินข้าวด้วยเลยลงมากินคนเดียวข้างล่าง

จริงๆ ใจมาชวนเขาแล้ว แต่ใจก็มีเพื่อนกลุ่มตัวเองเหมือนกัน เขาไม่อยากไปเป็นส่วนเกินเลยตอบปฏิเสธไป

สุดท้ายก็จบที่มานั่งกินชาลาเปาตรงมุมอับที่คนไม่ค่อยมานั่งกัน

“กูแค่ไปเข้าห้องน้ำ พอกลับมาก็ไม่เจอมึงแล้ว” เขาตอบกลับ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนม้านินข้างๆ “ไอ้โง่บอกอ้าวใจมาชวนมึงไป พอกูไปถามใจก็บอกว่ามึงปฏิเสธ”

“อ้อ เราเห็นใจมีเพื่อนกินด้วยแล้ว เลยไม่ได้ไปด้วย”

“แต่มันอุตสำหรับหาชวนก็น่าจะไป จะได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ๆ”

“เราต้องทำแบบนั้นหรอ”

“ไม่อยากรามีเพื่อนหรือไง”

“...”

“ถามจริง”

ไออุ่นไม่ได้ตอบ เพียงหลุบตาลงแล้วเหม้มปาก เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองอยากมีเพื่อนใหม่ เพราะที่ผ่านมาเขาอยาก แต่ด้วยสถานการณ์ทางบ้าน ทำให้การมีเพื่อนเป็นเรื่องยาก ทุกวันนี้เขายังเฝ้าถามตัวเองเลยว่าเพื่อนจริง ๆ คนสุดท้ายที่เขาหาคือเมื่อไร

บางทีอาจจะป็นตอนอนุบาล ไม่ก็ประถมละมั้ง

มันเลือนหายจากความทรงจำไปหมดแล้ว

“เราแค่ไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง” ไออุ่นว่าเสียงแผ่ว “เพราะพวกเรามีเพื่อนอยู่แล้ว พอเราไปด้วยมันไม่แปลกหรอ”

“มันจะแปลกยังไง ในเมื่อเขามาชวนมึงอะ”

“เขาอาจจะชวนตามมารยาท”

“แล้วไม่คิดว่าเขาจะชวนเพราะอยากเป็นเพื่อนหรอ” ไออุ่นส่ายหน้า “ทำไมไม่คิดงั้น”

“เพราะเรา...ไม่เคยมีเพื่อนมาก่อน”

“...”

“เราเลยไม่รู้ว่าคุณคนอื่นคิดยังไงตอนมาชวนเรา”

“คนอื่นเขาไม่คิดอะไรหรอก โดยเฉพาะใจ मैंก็แค่อยากเป็นเพื่อนเท่านั้น” แซงพูดตามความจริง ใจเป็นประเภทเข้ากับคนได้ง่าย และจริงใจที่สุด ตอนทำงานกลุ่มด้วยกัน เขารู้ได้เลยว่าคนคนนี้เหมาะแก่การคบเป็นเพื่อนในชีวิตมาก “อย่าไปคิดอะไรมาก ใครชวนก็ไป ยังไงก็เพื่อนกัน”

“เราเป็นเพื่อนกันหรือ” ถ้าเป็นคนอื่นได้ยินคงมีสวนหมัดใส่ด้วยความหงุดหงิด แต่เพราะแซงรู้มาก่อนหน้านี้ว่าอีกคนไม่เคยมีเพื่อนเลยไม่รู้วิธีเข้าหา และคำถามที่เพ็งส่งมาก็ทำให้เขาเลื่อนสายตาไปมองคนที่ความสงสัยฉายชัดออกมา

ไออุ่นไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรถึงจะเป็นเพื่อนกันได้

และเขาก็ไม่รู้ว่าคุณคนอื่นอยากเป็นเพื่อนกับเขาไหม

นี่คือข้อเสียของการย้ายโรงเรียนบ่อยจนไม่มีสังคมเป็นของตัวเอง

“เราเป็นเพื่อนกันดิ” แซงตอบ “เราทุกคนในห้องก็เป็นเพื่อนกันทั้งนั้นแหละ”

“เรานึกว่าต้องรู้จักกันมานานซะอีกถึงจะเป็นเพื่อนกันได้”

“มันก็ใช่ แต่อยู่ห้องเดียวกันมันก็เป็นเพื่อนกันได้ไง”

“นั่นเรากับนายก็เป็นเพื่อนกันใช่ไหม”

“ใช่”

“...”

“เราเป็นเพื่อนกัน” แซงย้ำคำให้ ก่อนจะเห็นแววตาเปล่งประกายในดวงตาคู่นั้น “ที่มึงถามเมื่อเช้าว่ากูห่วยมึงหรือ ก็มาจากสาเหตุนี้เหมือนกัน สำหรับกู เราคือเพื่อนกัน”

“เรานึกว่าที่เซ้งห้วงเราเพราะครูบอกให้ดูแลเราซะอีก”

“คิดว่ากูดูเหมือนเด็กดี ชอบประจบครูหรือไง” เขากลอกตาใส่ “ไม่มีครูคนไหนบังคับกูได้หรอก กูอยากทำอะไรก็ทำ”

“จั่งที่เซ้งคอยตามเราก็อเพราะว่าอยากทำเหรอ”

“จะว่ายังจั่งนี้ได้ เพราะนี่มันเพิ่งเปิดเทอม และมึงยังไม่สนิทกับใคร”

“...”

“กูรู้ว่ากูจู้จ้านมากเกินไป ถ้าทำให้มึงไม่ชอบใจก็บอกได้เลย”

“เปล่า” ใจอุ่นส่ายหน้า “เราแค่ไม่ชินเฉยๆ เวลามีคนตามหา เพราะตอนอยู่โรงเรียนเก่า เราไปไหนมาไหนคนเดียวตลอดนะ พอเซ้งคอยตามคอยตามเราเลยแปลกใจ”

“ปกติก็ไม่ได้ตามใครหรอก แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไปเพื่ออะไร”

“หมายความว่าไง”

“ไม่รู้ดี แค่ไม่อยากให้มึงตัวคนเดียว ทั้งที่รอบตัวมีคนอยากรู้จักมึงมากมาย”

“...”

“แต่ก็เข้าใจว่าการเปิดใจมันไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะกับกูมึงก็ไม่ได้เปิดใจขนาดนั้นซะใหม่ละ” เซ้งพูดตามตรงโดยไม่อ้อมค้อม ทำเอาใจอุ่นรู้สึกผิดนิดหน่อย “แต่ไม่ใช่ความผิดมึงหรอก ด้วยสังคมที่มึงเจอมา การจะเปิดใจคงเป็นเรื่องยาก และนี่ก็เพิ่งเจอกันได้สองวัน จะใช้เวลาทำความรู้จักสักหน่อยก็ไม่แปลก”

“เซ้งรู้ดีจัง”

“อันนี้ชิมไหมวะ”

“ใช้สิ” ไออุ่นพยักหน้า “เรารู้สึกว่าแข่งพยายามทำความเข้าใจเรา”

“กูก็เคยเป็นเด็กใหม่มาก่อน เลยพอจะรู้ว่าช่วงแรกมันเหงา”

“...”

“และรู้ว่าจะเข้ากับใครไม่ได้ ก็อยากมีเพื่อนสักคนเหมือนกัน”

“เรา...”

“หรือต่อให้มึงจะไม่คิดงั้น ตอนนี้มึงกับกูก็เป็นเพื่อนกันแล้วอยู่ดี” แซ่หวไพล่ไม่เปิดโอกาสให้อิอุ่นตอบกลับ เขาอาจจะดูเหมือนพวกเจนโลก ไม่ก็ตัดสินใจทุกอย่างตามความคิดตัวเอง แต่ขอให้เชื่อเถอะว่าเขามองโลกตามที่มันควรจะเป็นก็เท่านั้น ไม่มีใครไม่เคยเป็นเด็กใหม่มาก่อน อยู่ที่ว่าเราจะปรับตัวกับสภาพแวดล้อมอย่างไรต่างหาก

และเขาเห็นแล้วว่าไออุ่นมีปัญหาเรื่องนี้มาก ซึ่งก็คงมีพื้นฐานมาจากครอบครัวที่ต้องย้ายบ้านบ่อย ทำให้ต้องย้ายโรงเรียนบ่อยด้วยนั่นละ

“ขอบคุณนะ” สุดท้ายไออุ่นก็เลือกที่จะพูดคำนี้ “ขอโทษที่พูดไม่เก่ง เราคิดคำไม่ค่อยออก”

“ไม่เป็นไร เข้าสังคมบ่อยๆ ก็จะได้ขึ้นเอง”

“แซ่กูไม่กลัวเลยนะ”

“จะให้กลัวอะไรอะ”

“หมายถึงเวลาคุยกับใคร”

“บ้านกูขายกับข้าว เจอคนมากหน้าหลายตาทุกวัน ถ้าเข้า

สังคมไม่ได้ก็คงเสียหน้าตาย” เขายักไหล่ “แต่เห็นอย่างนี้ภูก็ใช้ว่า จะคุยกับใครไปทั่วนะ ภูแค่คุยกับคนที่อยากคุยด้วยเท่านั้น”

“แปลว่าแข่งอยากคุยกับเราหรอ”

“ถ้าไม่อยากคุยจะนั่งพูดอยู่ตรงนี้หรอ” ไออุ่นชะงัก ก่อนจะ พยักหน้าเข้าใจ “เอาเถอะ ยังไงมันก็ต้องเรียนรู้กันไป และมีงอย่า ไปไหนมาไหนคนเดียวอีกนะ อย่างน้อยบอกภูหน่อยก็ได้ เรานั่งข้าง กันอะ”

“รู้แล้ว ขอโทษนะ”

“แล้วนี่กินข้าวหรือยัง”

“กินซาลาเปาแล้ว” เขาเหล่มองห่อซาลาเปาที่ว่างเปล่า ทำให้ แข้งยกยิ้มเล็กน้อย

“อร่อยไหมล่ะ”

“อ้อ อร่อยมาก”

“ไ้จะเอามาฝากอีก ที่บ้านขายดีมากบอกเลย”

“ไ้เราค่อยฝากซื้อดีกว่า จะได้อุดหนุนด้วย”

“บ้านรววย?”

“เราแค่เกรงใจ” ไออุ่นทำปากขมขมิบอย่างน่ารัก “แข่งใจดี กับเรามากๆ”

“ใจดีตรงไหน ที่ทำให้ก็ปกติที่เพื่อนเขาทำกัน”

“ก็เราไม่เคยมีเพื่อนนี่นา”

“งั้นเดี๋ยวจะฝึกให้”

“เฮ้ะ”

“เพื่อนไหนอยากมีเพื่อนใหม่จะได้รู้ว่าอะไรควรทำ” เขายิ้ม เล็กน้อยเวลาเห็นสีหน้างุนงงของเพื่อนใหม่ ตอนแรกนึกว่าอีกฝ่าย

จะเป็นคนนิ่งขริม ไม่ก็เข้าถึงยาก แต่แท้จริงแล้วก็แค่คนโง่ซื่อตาม
ประสาคนไม่มีสังคมเท่านั้น แค่ว่าทะเลือกออกนอกหน่อยก็เข้าถึง
ได้แล้ว เพราะไออุ่นนั้นนอยากมีเพื่อนอยู่เหมือนกัน

และตอนที่เซ็งบอกว่าตัวเองกับเขาเป็นเพื่อนกัน

มันทำให้เขามีความสุขมากจริง ๆ

“แล้วเซ็งไม่ไปกินข้าวหรอ” ไออุ่นถามกลับ “ป่านนี้ชัยกับ
โฟคน่าจะรอนานแล้ว”

“บอกมันแล้วว่าให้กินกันก่อนเลยเพราะมาตามหาผิง”

“แปลว่านายยังไม่ได้กินอะไรนะสิ”

“อือ”

“เราไปซื้อข้าวให้ไหม”

“ไม่เป็นไร” เซ็งรีบตอบกลับ “นี่ลืมนะว่าเอาข้าวมาเลยว่าจะขึ้น
ไปหยิบ ผิงจะนั่งตรงนี้อีกนานไหม”

“ถ้าเซ็งจะนั่ง เดี่ยวเราไปที่อื่นก็ได้”

“ไม่ได้ต้องการให้ไป”

“อ้าว”

“แค่จะหาเพื่อนกินข้าวด้วย” เซ็งถอนหายใจใส่ คนคนนี้ต้อง
เรียนรู้อีกเยอะ “รออยู่นี้แหละ แป๊บหนึ่ง เดี่ยวขึ้นไปเอาข้าวก่อน”
“ได้เลย”

“อย่าหนีไปไหนอีกล่ะ จี้เกียดตามหาแล้ววันนี้”

“เราก็กินไม่ได้หนีไปไหนนะวันนี้ มีแต่เซ็งที่หาเราเอง”

“กุฉิดเฉยเลย” เขาแค้นหัวเราะเหมือนไม่อยากจะเชื่อหู แต่
สิ่งที่ไออุ่นพูดก็เป็นเรื่องจริงเหมือนกัน

เมื่อเข้าตอลงไปซื้อน้ำ เซ็งก็วิ่งตามมาโดยที่ไม่จำเป็นต้อง

ทำ วันนี้เขาลงมากินข้าวกลางวัน อีกคนก็มาตามหาทั้งที่ได้ยวพอ ถึงเวลาเข้าเรียนก็ต้องเจอกัน

ไม่มีตอนไหนที่เขาเรียกร้องขอให้ทำ เมื่อคิดกลับกันแล้ว เขาก็มีแต่เครื่องหมายคำถามในหัว

“เดี๋ยวถูกกลับมาคิดบัญชี รอก่อนเถอะ” พูดจบก็วิ่งขึ้นอาคาร ไปเฝ้ากล้องข้าวมากิน เขาลืมสนิทเลยว่าแม่ทำไว้ให้ มัวแต่สนใจอย่างอื่น ดินะที่ให้ไปบอกเพื่อนสนิทแล้วว่าไม่ต้องซื้อข้าวเพื่อไม่อย่างนั้นคงโดนด่าตายพอดี

เขากลับลงมาข้างล่างไออุ่นก็ยังนั่งอยู่ อีกคนกำลังอ่านหนังสือบทความภาษาอังกฤษ ดูเหมือนทุกช่วงเวลาของคนคนนี้จะเต็มไปด้วยการเรียนรู้ชนิดที่อดสงสัยสงสัยไม่ได้

ขนาดเขาเรียนบ้างไม่เรียนบ้างยังล้าเลย นี่กลับเรียนพิเศษ และหาความรู้เพิ่มเติมอีก

เด็กเรียนตัวจริง

“แล้วไปเรียนพิเศษยังงี้”

“หือ” ไออุ่นเงยหน้าจากหนังสือที่อ่านมามองคนที่เคี้ยวข้าว ไปพลางรอฟังคำตอบจากเขา “ก็นั่งรถเมล์ไป ไม่ก็แท็กซี่”

“แล้วตอนเข้ามางี้”

“พ่อมาส่งนะ”

“แล้วทำไมตอนเย็นพ่อไม่มารับ”

“เขาทำงาน กว่าที่จะกลับก็ดึกมาก”

“มีพี่น้องไหม”

“ไม่”

“นี่มีน้องสองคน” พอนึกภาพสองแฝดแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า

“อยู่อนุบาล เป็นฝาแฝด”

“วัยกำลังน่ารักเลยสิ”

“โคตรดีอเลยต่างหาก”

“เรียนที่นี่หรอ”

“อือ”

“จั้นเซ็งก็ต้องคอยไปรับไปส่งสิ”

“เป็นบางวัน ส่วนใหญ่ป้าไปรับไปส่งให้” เขาพักคิ้วเพื่อต้อน้ำนิตหน่อยเพราะเป็นคนกินข้าวไว “ยิ่งวันไหนไปเล่นบาสหรือไปเปิดหมวก ป้าก็จะมารับน้องกลับไว”

“เซ้งไปเปิดหมวกบ่อยไหม”

“ก็บ่อยอยู่ ยิ่งช่วงไหนมีเทศกาลที่คนมาเยอะก็จะไปทุกวัน” ขณะที่เขากล่าว คนตัวเล็กก็พยักหน้า “ชอบฟังเพลงหรือเปล่า”

“ก็ฟังได้นะ”

“มีเพลงโปรดไหม”

“ไม่มีหรอก” ไออุ่นส่ายหน้า “เราไม่ค่อยได้ฟังเพลงเท่าไร”

“จั้นวันไหนเขาก็ดาร์มาเดี่ยวเล่นให้ฟัง”

“เราเกรง...”

“ไม่ต้องเกรงใจ” เซ้งรีบพูดดักคอไว้ “เพราะนี่ก็หาคนฟัง”

“ถ้าเซ้งไปเล่นเปิดหมวกได้ เราย่อก็คงมีคนรอฟังเซ้งอีกมากมาย”

“แต่อยากให้มีงลองฟังไง”

“...”

“เผื่อจะได้เล่นเพลงโปรดมึง”

คนตัวเล็กไม่ได้ตอบกลับ เพียงชะงักกับคำพูดนั้น เขามักจะ

ปฏิเสธแข่งเสมอเพราะความเกรงใจที่เกิดขึ้น ทว่ามันก็จะถูกพังด้วยความอหังการที่ได้ของแข่งทุกที จนเขาหมดหนทางจะห้าม แต่เชื่อว่าแข่งจะเป็นพวกหัวรั้นเสมอ เขาแค่ทำในสิ่งที่ควรทำเท่านั้น

และการเล่นดนตรีก็เป็นเรื่องที่เขาชอบทำ เพื่อนทุกคนต่าง
รู้ดี

“ขอบคุณนะ”

“อ้อ ระหว่างนี้ก็ไปหาเพลงโปรดมาละกัน จะได้เล่นถูกเพลง”

“เล่นได้ทุกเพลงเลยเหรอ”

“เฉพาะเพลงที่ชอบ”

“แล้วถ้าเพลงของเราไม่ใช่เพลงที่แข่งชอบล่ะ”

“ก็เล่นได้เหมือนกัน”

“...”

“ถ้าบอกว่าจะเล่นให้ฟัง ยังไงก็รักษาสัญญา”

เป็นคำพูดที่ฝังลึกเข้าไปในหัวใจไออน้อย่างบอกไม่ถูก สำหรับเขารู้สึกว่าแข่งเป็นคนที่จริงจังมาก ต่อให้เรื่องที่พูดมามันจะเล็กน้อยเดียวเมื่อเทียบกับเรื่องสำคัญๆ

แต่มันก็ทำให้ไออน้อยบายใจที่ได้คุยกับเขา

“งั้นไว้เราเจอเพลงที่ชอบแล้วจะมาบอกนะ”

“อ้อ” เขาพยักหน้ารับแล้วกินข้าวต่อจนหมด จากนั้นก็เอากล่องข้าวไปล้าง จะได้ไม่เหลือคราบให้เป็นปัญหา “แล้วนี่จะทำไรต่อ นั่งอ่านหนังสือไปเรื่อย ๆ เหมอ”

“ก็คงใช่”

“ไปนั่งแถวสนามบาสดี เดี่ยวเราจะไปเล่นบาสกับพี่ที่รู้จักหน่อย”

“เรานั่งอยู่แถวนี้ได้”

“เพื่อเหงาไง”

“...”

“ไม่อยากให้อยู่คนเดียว” แซ่พูดไปตามความคิด เขาไม่อยากปล่อยให้อุ่นนั่งเหงาอยู่คนเดียวตรงนี้ หรืออย่างน้อยไปอยู่ใต้ตึกก็ยังดี ตรงนั้นคงมีคนเข้ามาทักทายบ้าง แต่อุ่นไม่สนทักเรื่องเข้าสังคมเลยขอปฏิเสธ เขาไม่ชอบการอยู่ท่ามกลางคนหมู่มากเท่าไร
บวกกับสนามบาสในเวลานี้ คงจะมีคนไปให้กำลังใจผู้เล่นมากมาย

“เราอยู่ตรงนี้โอเคแล้ว”

แซ่หรือตาเล็กน้อยเป็นการจับผิด ทว่าก็เลือกที่จะเงียบ เพราะถ้าเข้าชี้ให้อีกฝ่ายไปมันก็ไม่ใช่นิสัยของเขาสักเท่าไร และคนที่อยู่คนเดียวมานาน จะบังคับให้เข้าสังคมคงไม่ไหว

“งั้นถ้าเบื่อเมื่อไรก็ไปหาที่สนามบาสได้”

“อ้อ”

“เจอกัน” อุ่นพยักหน้าพลางมองดูแซ่เดินจากไปในที่สุด บอกตามตรงเขาอยากให้อุ่นมาดู แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เขาจะต้องพูดออกไปอยู่ดี

เขาเดินมาที่สนามบาส เวลานี้พวกพีเชตอยู่ที่นี้แล้ว เช่นเดียวกับโค้ชที่มารออยู่ มีหรือที่คนคนนี้จะพลาดการแข่งขัน

“ไอ้แซ่” เสียงไฟคังขึ้น ก่อนจะวิ่งเหยาะๆ เข้ามาหา “หาตั้งนาน ไอ้เวรนี่”

“กูไปกินข้าวใต้ตึกมา”

“กูเกือบเสียเงินซื้อข้าวให้มึงแล้ว” ไฟคถอนหายใจใส่ “ตินะ

“โอ้! ใจมาบอกก่อน ไม่งั้นคงได้ดำมิงตาย”

“ไอ้ชั้ยอะ”

“ไปขอกำลังใจจากน้องข้าวฟ่างมั่ง” เอ้ยแล้วโฟคก็บ๊ายบายไปทางเพื่อนสนิทอีกคนที่กำลังเจ๊าะแจ๊ะกับรุ่นน้อง ม.4 ที่เอนำมา ให้เพิ่งเห็นว่าข้างสนามนอกจากพวกของใจแล้ว ยังมีเหล่ารุ่นน้อง มาให้กำลังใจ และเพื่อนคนละห้องที่เขาจำชื่อได้

“นั่นเอนท์หนิ” แซ่กัก “มึงชวนมาเหรอ”

“แค่บอกว่าจะมาเล่นบาส”

“แล้วยังไง”

“ไม่คิดว่าเอนท์จะมาดู” โฟคไหวไหล่นิดหน่อย ก่อนจะหันไปมองเพื่อนสาวที่อยู๋ในสถานะ ‘คนคุย’ แบบลับๆ ไม่รู้จะเรียกว่าลับไหมเพราะแซ่กักเรื่องนี้มาตั้งแต่ช่วงปิดเทอม เหมือนว่าทั้งสองจะไปที่ไหนสักที่แล้วมีโอกาสได้คุยกัน

การสานสัมพันธ์ของทั้งคู่อาจจะเริ่มจากเกมที่พวกเขาเล่นด้วยกัน เท่าที่รู้มาเอนท์เป็นผู้หญิงติดเกม

“มาเชียร์ว้าจั้น”

“อาจแค่มาดูเฉยๆ” โฟคตอบกลับ “เอาเถอะ รีบเล่นก่อนเข้าเรียนเหอะวะ จะได้ไม่เสียเวลา”

“เสียงเข้มเลยนะ”

“เสียงปกติเลย”

แซ่กักแอบเหี้ยมด้อมปากเล็กน้อยเพื่อหยอกเย้าเพื่อนสนิท ก่อนจะเดินไปหาพีเช็ตเพื่อตกลงกติกาการแข่งขัน ปกติพวกเขาเล่นกันแบบเอามันส์ บางทีก็ขายขำ เลยไม่ได้มีกฎอะไรมาก แบ่งฝั่งเป็นพวกเพื่อนพีเช็ตกับพวกเขาที่รวมตัวกันมา

จำนวนผู้เล่นอาจจะไม่มาก แต่ก็ไม่น้อยจนคนขาด
พอนับถึงสามก็โยนลูกบาสขึ้นฟ้า เขากับพีเชตเป็นตัวแทน
คนละฝั่ง

เสียงเชียร์ดังเป็นระยะๆ มาพร้อมกับเสียงฝีเท้าเคล้าเสียง
หอบหายใจ เขากับพีเชตทุ่มเทกับการเล่นมาก เพราะถือว่าเป็นการ
ออกกำลังกาย

ตูบ!

“เยี่ยมมากไอ้เซ่ง” โฟคเดินมาทำท่าไฮไฟว์กับเพื่อนรักตอน
แข่งทำแต้มได้ “วันนี้ขอชนะเหอะวะ คราวก่อนแพ้มาโคตรเสียหน้า”

“เล่นซ้ำๆ อย่าไปจริงจัง”

“แค่อยากคืนฟอร์มเท่านั้น”

“อยากโชว์สาวมากกว่า” เซ่งแซว “เอนท์มองมึงตาไม่กะพริบ
เลย โชว์ของหน่อยดิวะ”

“บอกตัวเองเถอะครับ ไม่เปิดโอกาสให้เพื่อนแฉ่เกิดบ้าง”

“งั้นเดี๋ยวส่งลูกให้แล้วมึงชุตสามแต้มเลยโอเคปะ”

“ได้เลยครับเพื่อนรัก”

“งั้น...”

“เฮ้ยเซ่ง เด็กมึงมา”

“หา?”

“ไออุ่นมาดูมึงอะ”